

Žena na židli

Jsem přecvičený cholerik.

Ti, co mne znají trošku déle a blíže, se mohou smíchy potřhat, když jim někdo tvrdí, že působím klidně a vyrovnaně. Jó, vážení, to jsou léta usilovného cviku přetvářky.

Ve skutečnosti moji vnitřní běsové stále ještě pilně přikládají pod kotel, i když pravda, oheň, který pod ním plápolá, už nemá ten tah co dřív.

Kdysi, ještě předtím, než si na mě došlápl hasič jménem Život a párkrát mne zlil pořádnou ledovou sprchou, jsem bývala příšerně, ale opravdu příšerně vzteklé dítě.

Naštěstí se tenkrát nepraktikovala terapie klidným objetím. Neumím si představit rozčileného satánka, kterého zneškodňují pevným, láskyplným stiskem. Obávám se, že bych v takovém případě explodovala...

Doma na mne, když už hrozilo totální přehřátí materiálu, nikdo nesahal. Zato mi říkali, ať si vždycky, když sama sobě přerůstám přes hlavu, představím židli. Na tu neviditelnou židli pak vylezu a všechny situace, které se mi dějí a které mne tak vyvádějí z míry, pak sleduji a hodnotím z její výšky. Z výšky prý všechno vypadá jinak. Pohled z výšky prý uklidňuje.

Nevím. Je to už docela dávno, co jsem tuhle radu slyšela. Někdy mi pomohla a někdy ne.

Ale protože se děje pořád něco, z té židle už ani pomalu neslézám.

Jsem žena na židli a o tom, co z ní vidím, je celá tato knížka. Věnuji ji všem, kteří také občas ztrácejí PINy, hesla i nervy a sem tam se hádají s těmi, které nejvíc milují! (A pak je to mrzí).

Talent na frontu na pokladnu

Někdo nádherně zpívá, někdo se snadno učí cizí jazyky a někdo je obchodník od Pánaboha a prodal by vám i náruč rampouchů.

Já mám taky jedno výrazné nadání. V samoobsluze si vždy neomylně stoupnu do fronty, která ubývá bezkonkurenčně nejpomaleji, případně se v ní něco zadrhne.

Třeba minulý pátek. Tak pravda, v pátek se jde v hlavním městě dozásobovat jen blázen. Jedna půlka Prahy se chystá na chalupy a chová se, jako by na venkově před Pražáky všechno, co se dá sníst, poschovávali na super tajná místa.

Druhá půlka, co zůstává, zase propadá amoku, že se blíží přechodný víkendový hladomor. Jinak si nátřesk v samoobsluhách, které mají otevřeno i v sobotu a neděli, neumím představit. Leda že by byli všichni jako já: přes týden z důvodu pracovního vytížení vaří leda tak kuskus, o víkendu si chtějí napravit kuchařskou reputaci a zároveň se širokým obloukem vyhýbají místům, kde se koncentrují spoluobčané.

V samoobsluze s šesti pokladnami jedou jen dvě – nemyslete si, nejde o náhodu, ale obchodnický figl. Lidi ve frontách sice zuří, ale taky ještě něco přihodí během

čekání. Paní pokladní v „mé“ frontě je označena visačkou jako Jarmila (příjmení jsem nepřečetla) Jarmilka se evidentně teprve zaučuje. Je nervózní, na každé zboží si dlouze hledá příslušný kód v papírech. Bohužel se v nich moc nevyzná. Polohlasné bublání zákazníků „to snad není pravda“ jí na soustředění nepřidávají. Několikrát jí spadnou brejle, a tak se radši ptá kolegyně od vedlejší kasy. Ta na rozdíl od ní odbavuje zákazníky rychlostí blesku. Z visačky, kterou má na prsou, se dozvídám, že se jmenuje Vlasta a je brigádník. Vlastu brigádníka už ovšem taky nebaví Jarmile neustále odpovídat na otázky „jakej kód má bulka sypaná slunečnicovými semínky?“ a přestává jí radit. To je konec. Zástup čekatelů na pokladnu se téměř nehýbe. Nevydržím psychicky a přebíhám tedy do tábora paní Vlasty. Řadím se sice zase na konec, ale s nadějí, že u ní to pěkně odsejpá. To jo, odsejpá. Respektive odsejpalo, než jsem ji svojí přítomností uřkla. Předě mnou už zbývali poslední tři lidi. Hubený mladík, který nechápal, že na stravenky nejde koupit tvrdý alkohol. Normální peníze neměl, a tak se čekalo, než přišel někdo, kdo flašku vizoura stornoval. Vlasta brigádník, jak nám sdělila, zatím storno dělat nesmí! Za hubeným mladíkem vstupuje na scénu seniorka s holemi, a jak se ukazuje, i nedoslýchavostí. Pro změnu si nezážila jeden banán, čtyři brambory a květák ve slevě. Vlasta brigádník se jí snaží vysvětlit, že jinde se zboží možná váží u pokladny, ale tady zrovna ne. Váha je v sekci ovoce zelenina.

„Cožééé?“ nechápe seniorka.

„Pani, mu-sí-te-si to zvážit!“

„Snažit? Ale já se snažím!“ uráží se starší dáma.

„Počkejte, já tam dojdu za vás,“ řve na ni Vlastička a mně se chce řvát taky. Zatímco Vlasta maže s květákem, banánem a bramborami pryč, pokladní Jarmilu střídá čerstvější síla. Ve frontě, kterou jsem před chvílí opustila, to začíná fičet. Vlasta brigádník se konečně vrací a zeleninu namarkuje. Stará paní ji nechá dokončit práci a pak jí nenuceně sdělí: „A víte co? Já už ten květák nechci. Nadýmá mne!“

Opět všichni čekáme na storno a já přemýšlím, čím jsem se provinila v minulém životě. (Patrně jsem byla ministryni hospodářství za politickou stranu HKS (Hladovkou ke štěstí).

Poslední překážka přede mnou je sympaťačka zjevně vyznávající zdravou stravu. Na dně vozíku se jí krčí jedno nízkotučné podmáslí, pytlík mandlí a našťestí zvážený grepfruit. Raduji se předčasně. „To snad ne,“ vyděsí se Vlasta brigádník, když na ni paní „Zdravá strava“ zamává pětitisícovkou. Ne, menší nemá. Opravdu ne. Tak mi ukažte nařízení, že se tu nesmí platit pětitisícovkou. Ale já nemám, fakt nazpátek nemám... Asertivnější je rozhodně paní „Zdravá strava“. Vlasta brigádník vstává, odchází rozměnit a mně už začíná být všechno jedno. Nechávám svůj vrchovatě naložený vozík stát a prchám. Pokladní Vlasta za nic nemůže, ale sorry, nezvládám.

Před samoobsluhou stojí dva bezdomovci. V ruce igelitový sáček plný korun bůhví odkud. V očích mamonářský svit. Zaslechla jsem něco jako: „Ty vole, bacha, mám v tom pětiklíště.“ (Překlad: pětistovku.) Jarmilko, těš se.

Miluji podzim

Z mnoha důvodů.

1. Kromě listí ze stromů padají i ceny dovolených u moře. A jako prémii, že jste byli trpěliví a přežili parné léto v městské aglomeraci, na plážích neposloucháte jakot dětí. Většina z nich touto dobou už sedí zneškodněna ve školních zařízeních. Pravda, voda je krapet chladnější než v srpnu. Zase ale nevypadáte divně, když se odmítáte svléknout do plavek.

2. S tím souvisí Murphyho pravidlo, že tlustá žena nsvlečená do plavek vypadá lépe než tlustá žena svlečená do plavek. Pravidlo platí i tehdy, když si jen myslíte, že jste tlustá. Popravdě plavky totiž od určitého věku sluší jen málokomu.

3. Nemusíte neustále sledovat stav ochlupení na vašich nohou. Pod kalhotami je houby vidět, depilovala-li jste je či nedepilovala.

4. V práci se cítíte šťastněji (nebo aspoň jako menší pitomec). Nezaskakujete za čtyři kolegyně (samozřejmě v rámci svého jednoho platu), které si vybraly naráz volno, protože nemají o prázdninách hlídání. Na urgentní e-maily už zase lidi normálně odpovídají. Jste tak ušetřena automatických vzkazů Marie Novákové : Do 30. 5.

jsem mimo kancelář. V době mé nepřítomnosti se obračete na kolegyni Z. Ž. Obrátila-li jste se ovšem urgentně na Z. Ž, obratem vám odpověděla, že musíte vyčkat do návratu Marie Novákové z dovolené...

6. Nejlepší ze všeho na podzimu je ale právě to padající listí. Ponechme teď stranou umělecký dojem. Po spadném listí se totiž smekají kola! Konečně se můžete bez obav znovu procházet po lese, protože ubývá cykloteroristů. (Pro nechápavé: cykloteroristé jsou jedinci, kteří nenávidí chodce a zásadně nebrzdí. Srazí-li osobu, která si dovolila jít po pěšině pro pěší pěšky, zastaví jen proto, aby se ujistili, že si o těhotnou ženu, dítě nebo invalidu neodřeli kolo za sedmdesát tisíc.)

A proč máte podzim rádi vy?